

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/225/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114217744
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4114217744.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyne: L. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX I., zastúpenej Mgr. Petrom Miklóssym, advokátom so sídlom Hlavná 1221, 952 01 Vráble, proti žalovaným: 1/ V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX J. I. J.F. XXX, 2/ S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX J. I. J.F. XXX, a žalovanému 3/ UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Lazaretská 15, 811 08 Bratislava, IČO: 00 653 501, zastúpenému Advokátskou kanceláriou PRK Partners, s.r.o., so sídlom Hurbanovo námestie 3, 811 03 Bratislava, IČO: 35 978 643, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40.000 eur, o odvolaní žalobkyne aj žalovaných 1/,2/,3/ proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 17C/114/2014-232 zo dňa 19.09.2018 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej vo výrokoch I. a II. **potvrdzuje.**
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania **mení** tak, že žalobkyni priznáva voči žalovaným 1/,2/,3/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
- III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovaným 1/, 2/, 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 10.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením žalovaného 1/ a 2/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť žalovaného 3/ a plnením žalovaného 3/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť žalovaného 1/ a 2/. V prevyšujúcej časti žalobu voči žalovaným zamietol. Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil s odkazom na čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, čl. 22 a 36 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES z 16.09.2009, čl. 3 ods. 1 Smernice Rady (72/166/EHS) z 24.04.1972, § 3 ods. 1, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 438 ods. 1, § 511 ods. 1, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2 písm. a), § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“), § 180 a § 470 ods. 1, 2 zákona č. 150/2016 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“). V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne a žalovaného 3/ zaplatiť jej sumu 40.000 eur do troch dní s tým, že plnením žalovaných 1/, 2/ zaniká v rozsahu ich plnenia povinnosť žalovaného 3/ a plnením žalovaného 3/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť žalovaných 1/, 2/. Opierala sa o to, že žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla spôsobil smrť jej dcéry, v dôsledku čoho žalobkyňa utrpela nemajetkovú ujmu. Žalovaný 1/ totiž dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX:XX hod. na ceste X/XX v XXX. km v smere od mesta I. do mesta J., ako vodič rýchlosťou XXX až XXX km/hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. K. XXX EVČ: J., v ľavom

protismernom jazdnom pruhu začal predchádzať viaceré vozidlá pred ním jazdiace (kolónu vozidiel) a s vozidlom narazil do pravej zadnej časti vozidla zn. V. S. EVČ: X., od neho sa potom s vozidlom odrazil mimo vozovky, kde sa vozidlo viackrát prevrátilo. Následkom nárazu poškodená L. H., nar. XX.XX.XXXX, dcéra žalobkyne, ktorá ako spolujazdkyňa sedela na pravom prednom sedadle predmetného vozidla, utrpela mnohopočetné zranenia, vrátane ložiskového pomliaždenia mozgu v dôsledku viacpočetných zlomenín lebky a kostí tváre, na následky ktorých na mieste dopravnej nehody zomrela. Voči žalovanému 2/ žalobkyňa podala žalobu z dôvodu, že bol vlastníkom a prevádzateľom motorového vozidla vedeného žalovaným 1/. Žalovaný 3/ je poisťovateľ, ktorý v čase predmetnej dopravnej nehody mal so žalovaným 2/ uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Za uvedený skutok bol žalovaný 1/ trestne stíhaný, lebo inému z nedbanlivosti spôsobil smrť tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona. Za to mu bol rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 6T/29/2012-199 zo dňa 31.05.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č. k. 1To/88/2012-223 zo dňa 02.10.2012 uložený trest odňatia slobody vo výmere O. roky a I. mesiacov a zároveň trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere I. rokov.

2. Súd prvej inštancie v predmetnej veci pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 17C/114/2014-143 zo dňa 05.10.2015, v ktorom žalobu voči žalovaným 1/ a 3/ zamietol, žalovaného 2/ zaviazal zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 eur, ktorú je povinný zaplatiť do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie uznesením č. k. 7Co/456/2016-197 zo dňa 29.09.2017 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí poukázal na záver odvolacieho súdu o tom, že v predmetnom spore je daný základ žaloby žalobkyne, ktorý vychádza z tej podstaty, že žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla spôsobil smrť dcéry žalobkyne, pričom za svoj čin bol odsúdený v trestnom konaní. Súd je v zmysle § 193 ods. 1 CSP viazaný rozsudkom súdu, že bol spáchaný trestný čin a že ho spáchal žalovaný 1/, ktorý nesporne zodpovedá za škodu spôsobenú predmetnou dopravnou nehodou, preto voči nemu spolu so žalovaným 2/ ako prevádzateľom motorového vozidla bola žaloba podaná dôvodne.

3. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaných, súd prvej inštancie mal za preukázané, že konaním žalovaného 1/ bolo dňa XX.XX.XXXX zasiahnuté do práva na zdravie a život dcéry žalobkyne ako aj do jej práva na súkromie a rodinný život. Zásah do práv žalobkyne nastal momentom smrti jej dcéry dňa XX.XX.XXXX, kedy si mohla svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy uplatniť prvýkrát dňa XX.XX.XXXX a od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá sa skončila XX.XX.XXXX, a teda žaloba podaná na súd dňa 11.06.2014 bola podaná včas.

4. Sporná zostala výška uplatnenej nemajetkovej ujmy. Pri určení jej výšky sa súd zaoberal všetkými okolnosťami rozhodujúcimi pre priznanie nároku posúdiac rozsah a intenzitu ujmy u žalobkyne. V dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným 1/ došlo jednoznačne k zásahu do osobnostného práva žalobkyne, k násilnému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb, vyplývajúcich predovšetkým z intenzity vzťahu s jej dcérou, a táto intenzita bola daná už tým, že žalobkyňi zomrelo milované dieťa vo veľmi mladom veku XX rokov, pričom si boli veľmi blízke, ich vzťah bol vybudovaný na báze spoločných záujmov, koníčkov, spoločne trávených voľných chvíľ, trávení spoločných dovolení, ako aj spolužitia v spoločnej domácnosti. K pretrhnutiu všetkého krásneho došlo nečakanou smrťou dcéry a následky vzniknuté takýmto zásahom sú trvalé a neodstrániteľné, ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. Išlo o nesmierne závažnú ujmu spôsobenú žalobkyňi stratou milovaného človeka, v dôsledku čoho je do budúcnosti ochudobnená o spoločný rodinný život. Z uvedených dôvodov je priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur žalobkyňi spolu so sumou priznanou v trestnom konaní vo výške 10.000 eur primerané a opodstatnené. Vo zvyšku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 a § 257 CSP a žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania voči žalobkyňi nepriznal, lebo v konaní síce boli percentuálne úspešnejší žalovaní, avšak dôvody osobitného zreteľa súd videl v charaktere daného sporu, v konaní išlo o škodovú

udalosť, následkom ktorej došlo k nenapraviteľnej škode v podobe usmrtenia a rozhodnutie o výške plnenia záviselo výlučne na úvahe súdu.

6. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalovaných zaviazat' na zaplatenie aj zvyšku uplatnenej sumy vo výške 30.000 eur a priznať aj plnú náhradu trov celého konania. Odvolanie odôvodnila s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uplatňovaná náhrada nemajetkovej ujmy vzhľadom na skutkové zistenia a zákonné kritériá podľa § 13 ods. 3 CSP je podľa nej primeraná. Súd vyhodnotil čiastočne správne charakter a závažnosť následkov neoprávneného zásahu a vzniknutej ujmy, ale pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy na ne dostatočným spôsobom neprihliadol. Z intenzity zásahu do osobnostných práv žalobkyne vyplýva opodstatnenie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Každý prípad náhrady nemajetkovej ujmy je jedinečný a musí byť posudzovaný individuálne; nie je možné porovnávať navzájom iné prípady, iné súdne rozhodnutia. V tomto prípade žalobkyňa stratila dcéru, ktorá bola v mladom veku, išlo o stratu neočakávanú a šokujúcu, zavinenú žalovaným 1/. Neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne sa objektívne prejavil v jej zdravotnom, najmä psychickom stave, v dôsledku čoho bola nútená vyhľadať odbornú psychiatrickú pomoc s následnou diagnózou ako S. K.. Pri posudzovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú významné okolnosti, za ktorých došlo k dopravnej nehode, ako aj miera zavinenia osoby, ktorá spôsobila nehodu. V danom prípade zo strany žalovaného 1/ nešlo o nerozvážnosť a ľahkú neobstarlivosť, ale šlo o bezohľadnú, nebezpečnú a ohrozujúcu jazdu. Žalovaný 1/ bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, no z jeho strany nebadať žiadnu ľútosť zo spôsobenej ujmy a ani najmenšiu snahu o nápravu.

7. Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný 3/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a konanie zastaviť, alternatívne napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a), f), g) a h) CSP. Namietal prekážku litispendencie, pretože žalobkyňa si už v trestnom konaní uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 50.000 eur a súd o tomto nároku rozhodol, no napriek tomu žalobkyňa si opätovne uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur. Namietal tiež svoju pasívnu vecnú legitímáciu s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 65/2013 s tým, že Najvyšší súd SR vo vzťahu k problematike k pasívnej vecnej legitímácii poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy ako nároku vyplývajúceho z rozsahu povinného zmluvného poistenia viackrát vyslovil, že poisťovňa nie je pasívne vecne legitimovaná (sp. zn. 4Cdo 168/2009, 4Cdo 139/2011, 3Cdo 301/2012). Žalovaný nesúhlasil s tým, že pojem „škoda“ použitý v smerniciach týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu má zahŕňať i náhradu nemajetkovej ujmy. Odpoveď na túto otázku dal Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci E. (C-22/12) tak, že kým členské štáty majú záväzok zachovať pojem „rozsah povinnosti kryť poistením spôsobenú škodu“ jednotne, to akým spôsobom členské štáty svoj záväzok splnia a akým spôsobom pojem transponujú do vnútroštátneho práva je už vecou členského štátu. Čo sa týka posúdenia námietky premlčania, súd mal správne aplikovať § 106 Občianskeho zákonníka, a teda premlčacia doba mala byť dvojročná, pričom žalobkyňa podala žalobu po jej uplynutí. Výšku žalobkyňou uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy považoval za neprimeranú a účelovú. Navyše súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo považuje výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy za primeranú a prečo sa odklonil od svojho predošlého názoru, keď žalobkyňu priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur. Záverom poukázal na niekoľko rozhodnutí rôznych súdov, ktoré priznali náhradu nemajetkovej ujmy za stratu rodinného príslušníka v sume 10.000 eur. Žalobkyňu náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur bola priznaná v rámci trestného konania.

8. Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania podali v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaní 1/, 2/, ktorí navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Tiež namietali premlčanie nároku žalobkyne, ktorý si uplatnila po 11 mesiacoch od uplynutia premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd sa tiež nevysporiadal s námietkou litispendencie prednesenou na pojednávaní, keďže v trestnom konaní bola žalobkyňu priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur a tá je dostačujúca za spôsobený neoprávnený zásah do osobnostného práva žalobkyne.

9. Žalovaný 3/ sa v následnom písomnom vyjadrení plne stotožnil s odvolaním žalovaných 1/, 2/ a opätovne poukázal na prekážku litispendencie a neprimeranosť výšky požadovanej náhrady za

nemajetkovú ujmu. K odvolaniu žalobkyne uviedol, že náhrada nemajetkovej ujmy ako škoda vzniknutá pri dopravnej nehode by v zmysle § 450 Občianskeho zákonníka mala rešpektovať majetkové pomery osoby, ktorá tento zásah spôsobila, pričom je irelevantné, že túto nemajetkovú ujmu by mala platiť za škodcu finančná inštitúcia. Dodal, že účelom náhrady nemajetkovej ujmy nie je spôsobiť finančné problémy osobe, ktorá tento zásah spôsobila. U žalovaného 1/ nie sú také majetkové pomery, aby si dovoľil zaplatiť nemajetkovú ujmu priznanú nielen v trestnom konaní, ale aj v tomto konaní.

10. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 3/ uviedla, že jej nárok premlčaný nie je. Premlčanie sa v tomto prípade totiž nespravuje ustanovením § 106 Občianskeho zákonníka, ale ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Uplatnený nárok nie je nárokom na náhradu škody, ale osobitným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. K námietke litispendencie, správne res iudicata, zdôraznila, že v tomto konaní si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nad rámec rozsahu, v ktorom jej bol priznaný v trestnom konaní. Žalovaný 3/ je v danom spore pasívne vecne legitimovaný. V otázke výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa pridržiava podaného odvolania. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/, 2/ obsahovo poukázala na jej vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 3/.

11. Žalovaný 3/ v následnom vyjadrení poukázal na prekážku res iudicata a skutočnosť, že žalobkyňa v trestnom konaní požadovala náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur, ktorú v tom čase považovala za dostatočnú. Až v odvolaní v trestnom konaní žiadala priznať sumu 50.000 eur s odôvodnením, že rodičia žalovaného 1/ podnikajú a žalovaný 1/ doteraz nepracoval, preto ho vydržiavajú. Žalobkyňa si navyše nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 50.000 eur v trestnom konaní riadne neuplatnila. K námietke premlčania uviedol, že súd mal správne aplikovať ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka v súlade s extenzívnym výkladom pojmu škoda. Zmyslom § 15 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení je stanoviť dvojročnú premlčaciu dobu pre všetky nároky na náhradu škody na zdraví, ktoré sú vyplácané z povinného zmluvného poistenia.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej vo výrokoch I. a II. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Výrok o trovách konania odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil tak, že ich náhradu priznal žalobkyňi voči žalovaným. Pritom postupoval podľa § 470 ods. 1, 2 prvej vety CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Podľa obsahu spisu sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne a žalovaného 3/ zaplatiť jej sumu 40.000 eur s tým, že plnením žalovaných 1/, 2/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť žalovaného 3/ a plnením žalovaného 3/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť žalovaných 1/, 2/, na tom základe, že žalovaný 1/ dňa XX.XX.XXXX pri vedení osobného motorového vozidla, ktorého prevádzateľom bol žalovaný 2/, hrubým porušením pravidiel cestnej premávky na ceste z I. do J. spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrela spolujazdkyňa, L. H., dcéra žalobkyne. Žalovaný 3/ je poisťovateľ, ktorý v čase predmetnej dopravnej nehody mal so žalovaným 2/ uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V predmetnom spore vo veci samej rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 17C/114/2014-143 zo dňa 05.10.2015 tak, že zamietol žalobu voči žalovaným 1/, 3/, žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 eur do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolala nielen žalobkyňa, ale aj žalovaný 2/, pričom o podanom odvolaní rozhodoval odvolací súd uznesením č. k. 7Co/456/2016-197 zo dňa 29.09.2017, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie pre čiastočnú nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanému 1/ a vyčísleniu náhrady nemajetkovej ujmy ako aj pre nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k žalovanému 3/.

14. Odvolací súd v uznesení č. k. 7Co/456/2016-197 zo dňa 29.09.2017 dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch nepostupoval v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora a právnymi predpismi EÚ a ani v súlade s aktuálnou rozhodovacou činnosťou odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/176/2016, 8Co/470/2014,

9Co/267/2015, 25Co/870/2014) a v odôvodnení rozsudku náležite nezhodnotil závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy ako aj všetky okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Zároveň odvolací súd urobil záver o tom, že je daný základ žaloby žalobkyne, ktorý vychádza z tej podstaty, že žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla spôsobil smrť dcéry žalobkyne, pričom za svoj čin bol odsúdený v trestnom konaní, a z toho dôvodu je súd v zmysle § 193 ods. 1 CSP (predtým § 135 ods. 1 OSP) viazaný rozsudkom súdu, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Žalovaný 1/ preto nesporne zodpovedá za škodu spôsobenú predmetnou dopravnou nehodou spolu so žalovaným 2/ ako prevádzateľom motorového vozidla. Súd prvej inštancie následným rozsudkom viazaný právnym záverom odvolacieho súdu rozhodol tak, ako je uvedené vyššie v bode 1. tohto odôvodnenia.

15. Odvolací súd po prejednaní veci zvážil dôvodnosť odvolaní všetkých strán sporu a dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie v danej veci, vykonal navrhované dokazovanie, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, pričom pri svojom rozhodovaní aplikoval správne zákonné ustanovenia pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, najmä zákonné ustanovenia uvedené vyššie v bode 1. odôvodnenia, ktoré vo svojom rozsudku aj citoval.

16. Ako už bolo uvedené vyššie, otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 1/ až 3/ sa zaoberal odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí so záverom o danosti ich pasívnej vecnej legitímácie v danom spore. Z dôvodu, že žalovaný 3/ aj naďalej v spore namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu, pričom táto námietka tvorí aj jeden z odvolacích dôvodov obsiahnutých v jeho odvolaní, odvolací súd v tomto smere znovu poukazuje svoje predošlé právne závery. Pri posudzovaní otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 3/ je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom „škoda“, použitým v zákone o povinnom zmluvnom poistení. Pojem „škoda“ je potrebné vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, a to do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby prevádzkou dopravných prostriedkov. Účelom poistenia za škody spôsobené takouto prevádzkou je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s ňou. Ak teda podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno opomíňať ich účel a zmysel, pričom platí, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa môže a musí odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona.

17. Pri výklade pojmu škoda pre účely zákona o povinnom zmluvnom poistení treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Komunitárne právo chápe škodu aj ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu a aj nemajetkovú škodu (rozsudok Súdneho dvora zo 06.05.2010 vo veci C-63/09 M. T. proti U. N.). Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci sp. zn. C-22/12 z 24.10.2013 zaujal nasledovný záver: „Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.“ Na tomto základe odvolací súd konštatoval, že extenzívny výklad pojmu škoda použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení nevedie k aplikácii práva contra legem, ale naopak, zaužívané výkladové postupy a rešpektovanie súvislostí dotknutých právnych inštitútov a kategórií umožňuje zmysluplne zahrnúť pod zákonnú terminológiu aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu aprobovanú in abstracto v ustanoveniach Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. V tomto duchu je vedená aj aktuálna rozhodovacia činnosť všeobecných súdov Slovenskej republiky.

18. Pri výklade pojmu škoda z hľadiska zákona o povinnom zmluvnom poistení sa teda podľa názoru odvolacieho súdu musí vychádzať z toho, že tento pojem chápe komunitárne právo nielen ako majetkovú škodu, ale aj ako nemajetkovú ujmu, ktorú považuje za nemajetkovú škodu. S použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody“ a „škoda na zdraví“ v ustanoveniach zákona o povinnom zmluvnom poistení a s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel je potrebné odškodňovať popri náhrade majetkovej škody aj nemajetkovú ujmu spôsobenú pozostalým ako poškodeným po obeti dopravnej nehody, za ktorú možno priznať náhradu (zadosťučinenie) peňažnou formou podľa ustanovenia § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka; túto treba v širšom chápaní považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení.

19. Záver o danosti pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 3/ podporujú napríklad aj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 646/2015 zo dňa 16.12.2015 a sp. zn. I. ÚS 206/2015 zo dňa 29.04.2015, na ktoré odvolací súd poukázal aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. Okrem uvedenej judikatúry pri posudzovaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 3/ bolo potrebné vychádzať z toho, že poistený (žalovaný 2/) má podľa § 4 ods. 4 zákona o povinnom zmluvnom poistení právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 4 ods. 1, 2 písm. a) tohto zákona sa poistenie zodpovednosti vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu: a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Podľa § 15 ods. 1 tohto zákona náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému a poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

20. Žalobca si vo všeobecnosti môže vybrať, či náhradu nemajetkovej ujmy bude požadovať len od škodcu, ktorým je v tomto prípade žalovaný 1/, resp. od poisteného ako prevádzateľa motorového vozidla (žalovaného 2/), alebo aj od poisťovne v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného vo výške, v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom v zmysle § 104 Občianskeho zákonníka pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť premlčacia doba za rok po poistnej udalosti, čím sa fakticky všeobecne určená trojročná premlčacia doba (§ 101) predĺži o jeden rok v prospech a na ochranu poisteného; tento záver platí pre všetky druhy poistenia.

21. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 65/2013 a sp. zn. 4Cdo 139/2011, na ktoré v odvolaní reflektoval žalovaný 3/, pri rozhodovaní o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného 3/ nemožno brať do úvahy, pretože dovolací súd sa v nich nezaoberal priamo otázkou existencie, či neexistencie pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv osôb v dôsledku dopravnej nehody. Odvolaciu námietku žalovaného 3/ o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie odvolací súd neposúdil ako opodstatnenú, keďže aj ním uvádzané niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných konaniach s opačným záverom predchádzali rozhodnutiam Ústavného súdu SR a v súčasnosti sa považujú za prekonané. V tomto prípade odvolací súd zaujal rovnaký záver, aký vyjadril Ústavný súd SR napríklad v neskôr vydanom uznesení zn. I. ÚS 206/2015 zo dňa 29. apríla 2015.

22. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Podľa názoru dovolacieho súdu je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k

neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. V predmetnom prípade bolo do práva žalobkyne na rodinný život zasiahnuté dňom XX.XX.XXXX, kedy došlo k dopravnej nehode s následkom smrti jej dcéry. Deň nasledujúci po dni, kedy došlo k dopravnej nehode, t. j. XX.XX.XXXX, si žalobkyňa mohla prvýkrát uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa XX.XX.XXXX. Žalobkyňa žalobu podala na súd dňa 11.06.2014, t.j. v rámci premlčacej doby. Z tohto dôvodu nemožno považovať námietku žalovaných o premlčaní za opodstatnenú (obdobne Najvyšší súd SR napr. aj v uznesení sp. zn. 2Cdo/235/2018 z 27.06.2019).

23. Žalovaní v odvolaniach namietali prekážku litispendencie (prekážka prv začatého súdneho konania), ktorú odvolací súd podľa obsahu vyjadrenej námietky posúdil ako námietku prekážky res iudicata, t. j. prekážka právoplatne rozsúdenej veci na podklade ustanovenia § 230 CSP, podľa ktorého len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Žalovaní namietali, že žalobkyňa si už v trestnom konaní v rámci adhézneho konania uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 50.000 eur a o tomto nároku súd už rozhodol, no napriek tomu si opätovne uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 6T/29/2012-203 zo dňa 31.05.2012 v trestnom konaní podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku žalovaného 1/ zaviazal uhradiť poškodenej L. H. (žalobkyňi) sumu vo výške 14.012,96 eura, a to z titulu nákladov spojených s pohrebom v sume 4.012,96 eura a z titulu nemajetkovej ujmy za porušenie jej práv na súkromie a riadny rodinný život a na ochranu osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka v sume 10.000 eur. Podľa odôvodnenia trestného rozsudku si žalobkyňa ako poškodená riadne uplatnila v trestnom konaní v rámci tzv. adhézneho konania náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur, a nie vo výške 40.000 eur, ako uviedol žalovaný 3/. Následne žalobkyňa podala žalobu v rámci civilného konania, keďže priznaná suma 10.000 eur v trestnom konaní ako náhrada nemajetkovej ujmy nebola podľa nej primeraná vzhľadom na intenzitu zásahu do jej osobnostných práv.

24. Odvolací súd konštatoval, že adhézne konanie je časťou trestného konania, ktorého predmetom sú niektoré súkromnoprávne nároky súvisiace s daným trestným činom. Ak súd v trestnom konaní prizná poškodenému náhradu škody, resp. aj náhradu nemajetkovej ujmy v určitej výške, pričom poškodený má za to, že takto priznaná náhrada v rámci adhézneho konania nie je dostačujúca, môže sa so svojím nárokom týkajúcim sa vyššej sumy náhrady nemajetkovej ujmy obrátiť na súd v civilnom sporovom konaní. Rozhodnutie trestného súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy nebráni uplatneniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej výške v civilnom spore, v ktorom súd nie je viazaný tým, aká bola poškodenému priznaná náhrada škody, resp. náhrada nemajetkovej ujmy v adhéznom konaní, ak poškodený v civilnom konaní tvrdí, že v skutočnosti utrpel vyššiu škodu, resp. že náhrada nemajetkovej ujmy má byť vyššia. Otázkou opodstatnenosti tohto vyššieho nároku sa musí súd zaoberať aj v tom prípade, ak bol poškodený v tejto časti nároku odkázaný na civilné súdne konanie, ako aj v tom prípade, ak si v adhéznom konaní uplatnil nižší nárok. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur v trestnom konaní teda podľa odvolacieho súdu nemôže byť prekážkou res iudicata v tomto civilnom konaní, v ktorom si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy nad rámec sumy priznanej jej v trestnom konaní.

25. K námietke týkajúcej sa priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza, že na strane žalobkyne boli preukázané podmienky vzniku tejto nemajetkovej ujmy a to: 1. neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, 2. nemajetková ujma na jej osobnosti, 3. príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a nemajetkovou ujmu, a tak primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu žalovaného 1/ do osobnostných práv žalobkyne je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, kedy primerané morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka (nepeňažná satisfakcia) nie je postačujúce. Podľa § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uvedené ustanovenie pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá situáciu, že nie je postačujúce morálne zadosťučinenie. Rešpektovanie súkromného života musí zahŕňať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, lebo súčasťou súkromného života človeka je najmä rodinný život zahŕňajúci i vzťahy

medzi blízkymi príbuznými, t. j. vzťahy sociálne. Rodinný život zahŕňa teda vzťahy medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi bez ohľadu na skutočnosť, či spolu trvale žijú, a protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby. Zavinená smrť blízkej osoby preto môže vzhľadom na vzájomné úzke a pevné sociálne, morálne, citové a kultúrne väzby predstavovať vážnu nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a napĺňanie osobnosti pozostaleho až tak, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť či vážnosť v spoločnosti. Z tohto pohľadu Občiansky zákonník dáva podmienky pre uplatnenie finančnej satisfakcie za ujmu spočívajúcu v zásahu do osobnostných práv v dôsledku smrti blízkej osoby.

26. Už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že konaním žalovaného 1/ bolo zasiahnuté do práva žalobkyne na súkromie, pretože ním bola protiprávne narušená úzka rodinná väzba s jej nebohú dcérou, a tak základ nároku žalobkyne na nemajetkovú ujmu majúcu pôvod v porušení práva na súkromie v dôsledku narušenia existujúcej kvalitnej citovej a sociálnej väzby na nebohú dcéru, nereparovateľnosti následku konania žalovaného 1/, v neočakávanosti úmrtia, mladého veku dcéry XX rokov a v neposlednom rade aj v duševných útrapách pozostalej matky pre smrť dcéry, ktorých vzťah bol veľmi blízky a priateľský. Pre výšku nemajetkovej ujmy vykonaným dokazovaním v konaní bola preukázaná existencia pevných rodinných a citových väzieb a v súvislosti s tým je znásobená intenzita zásahu do súkromného života žalobkyne, ktorá sa prejavila aj pretrvávajúcimi depresívnymi stavmi žalobkyne a neschopnosťou vzhľadom na svoj duševný stav a rozpoloženie nadväzovať plnohodnotné vzťahy. Je prirodzené, že nepriaznivý psychický stav žalobkyne je aj niekoľko rokov po smrti dcéry narušený a trvalo poznačený touto udalosťou. Neoprávneným zásahom žalovaného 1/ došlo k nezvratnej, nenahraditeľnej a neodčiniteľnej deštrukcii interpersonálnych väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobkyne a tým aj k intenzívnemu zásahu do jej práva na súkromie a rodinný život, pričom uvedený zásah obral žalobkyňu o možnosť ďalšieho udržiavania a rozvíjania vzťahov s jej zosnulou dcérou.

27. Aj keď je odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy pomerne stručné, z jeho obsahu možno vyčítať, že súd sa pri stanovení tejto výšky správne riadil kritériami, akými bola závažnosť vzniknutej ujmy ako aj okolnosti, za ktorých k ujme došlo. Zaoberal sa špecifickými okolnosťami daného prípadu a posudzoval intenzitu a rozsah ujmy. Zvážil tiež blízky citový vzťah žalobkyne a jej nebohej dcéry, ako i psychické následky straty takej blízkej osoby, akou bola pre žalobkyňu jej dcéra. Súd zohľadnil i nízky vek zosnulej v čase dopravnej nehody a rovnako i okolnosti týkajúce sa vzniku dopravnej nehody, ktoré spočívali v nezodpovednom, neprimeranom a nebezpečnom vedení motorového vozidla žalovaným 1/, ktorý dopravnú nehodu s následkom smrti dcéry žalobkyne zapríčinil. Odvolací súd sa s týmito závermi stotožnil, pričom priznanie žalobkyne náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur v tomto konaní, spolu s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur v trestnom konaní (spolu 20.000 eur) zhodnotil ako primerané a v súlade aj s rozhodnutiami súdov v obdobných prípadoch. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa každý prípad posudzuje individuálne, no obdobné rozhodnutia súdov v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej stratou blízkej osoby pri dopravných nehodách môžu poskytnúť základný rámec určenia primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, aby sa súd pri jej priznaní výrazným spôsobom neodklonil od posudzovania obdobných prípadov. V súvislosti so stanovením primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd poukazuje na niektoré rozhodnutia súdov SR (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 104/2010, 3Cdo 228/2012, 3CdoGp 1/2016, 1MCdo 10/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/150/2019, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/479/2012) rozhodujúce o totožných nárokoch žalobcov, ktorí pri dopravných nehodách stratili členov rodiny, pričom v obdobných veciach (strata dieťaťa pri dopravnej nehode) súdy priznávajú približne rovnakú výšku náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým, ako to bolo aj v tomto spore. Každý prípad má osobitné špecifické okolnosti, na ktoré je potrebné prihliadnuť a ktoré zavážia pri stanovení primeranej náhrady. Tieto osobitosti môžu spočívať v charaktere a intenzite vzťahu žalobcov a osoby, ktorá pri dopravnej nehode zahynula, v intenzite zásahu do osobnostných práv žalobcov, v okolnostiach zapríčiňujúcich dopravnú nehodu, v danosti spoluzavinenia dopravnej nehody zosnulou osobou, vo veku zosnulej osoby a jej rodinného statusu, existenčnej závislosti na zomrelom, príp. poskytnutie inej satisfakcie, a na strane škodcu vyhodnotenie relevantnosti kritérií jeho postoja, dopad udalosti do jeho sféry, majetkové pomery škodcu a mieru zavinenia. Rozhodnutia súdov SR o totožných nárokoch žalobcov, označené vyššie, sa týkali práve priznania náhrady nemajetkovej ujmy za stratu dcéry / syna pri dopravných nehodách, avšak za rôznych subjektívnych daností, preto sa na ne prihliada okrajovo, za účelom vytvorenia základného rozsahu primeranej náhrady, v rámci ktorého súd presnejšie

stanovil konkrétnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu. Odvolací súd ani ostatné námietky v odvolaní žalovaných nepovažoval za relevantné.

28. Z uvedených dôvodov odvolací súd v tomto odvolacom konaní nepovažoval za opodstatnené ani odvolanie žalovaných 1/, 2/, 3/ a ani odvolanie žalobkyne požadujúcej priznanie náhrady nemajetkovej ujmy aj v ďalšej sume 30.000 eur. Preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

29. Čo sa týka výroku o trovách konania, súd prvej inštancie posudzoval úspech strán sporu percentuálne a keďže žalobkyňa požadovala sumu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 Sk a priznaná jej bola suma 10.000 Sk, považoval za percentuálne úspešnejších žalovaných 1/,2/,3/. Z toho dôvodu aplikoval ustanovenie § 255 a § 257 CSP a žalovaným náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal (§ 255 ods. 2 CSP), lebo sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v charaktere daného sporu. V konaní išlo o škodovú udalosť, následkom ktorej došlo k nenapraviteľnej škode v podobe usmrtenia a rozhodnutie o výške plnenia záviselo výlučne na úvahe súdu. Odvolací súd práve s ohľadom na charakter sporu v súlade so všeobecnou súdnou praxou považoval žalobkyňu v zásade za úspešnú s tým, že výška plnenia skutočne závisela od úvahy súdu v nadväznosti na výsledky vykonaného dokazovania. Skutočnosť, že súd nepovažoval žalobu o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume presahujúcej výšku 10.000 eur, nemôže mať za následok prijatie záveru, že žalobkyňa bola z väčšej časti neúspešná. Práve daný charakter sporu a jeho predmet je podkladom pre záver o potrebe priznania náhrady trov konania žalobkyne, avšak s tým, že výška trov z titulu právneho zastúpenia sa musí odvíjať len od výšky rozsudkom priznanej sumy. Vzhľadom na uvedené odvolací súd výrok o trovách konania podľa § 388 a § 255 ods. 1 CSP zmenil tak, že žalobkyni priznal voči žalovaným 1/,2/,3/ nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. Žalobkyňa podala odvolanie v zamietajúcom výroku a žalovaní 1/, 2/, 3/ podali odvolanie vo vyhovujúcom výroku. V odvolacom konaní ani jedna zo strán sporu neuvádzala také odvolacie dôvody, ktoré by boli spôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Vo svojom rozhodnutí teda odvolací súd konštatoval správnosť napadnutého rozsudku vo veci samej, čo znamená, že ani jedna zo strán nepodala odvolanie dôvodne. Preto o trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na ich náhradu.

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).